

Do nitra věže

Já se cítil naprosto v pořádku, ale slunce se již dostávalo do polohy, kdy v našem bloku nastával večer. „Dnes to už nestihneme.“

Saja, ač nerada, musela souhlasit: „Máš pravdu, musíme domů.“

Před tím, než jsme vystoupili z fontány, jsem ještě Saje navrhl: „Co kdybychom si do zítřka všechny ty podivné věci postupně v bodech sepsali, abychom si to nějak utřídili?“

Saja kývala a dodala: „Piš to na obyčejný papír. Žádné osobní informační proudy.“

Také jsem přikývl, a protože byla vhodná chvíle a k fontáně se nikdo nedíval, vystoupili jsme ven a rozešli se. Pak jsem ještě rychle Saju doběhl: „Kdy a kde se zítra sejdeme?“ Domluvili jsme ráno v sedm tady u fontány.

Doma už byli všichni. Stihnul jsem to zase akorát před večeří. Po večeří jsem se rychle umyl a zamířil do postele. Táta se divil, že nechci sledovat sportovní utkání. Řekl jsem, že jsem unavený, což byla pravda.

Na chvilku jsem se ještě zastavil u stolu a vzal si tužku a papír.

Používat tužku a papír k záznamu čehokoli není moc běžné. Každý má svůj „osobní proud“. Je to vlastně takový osobní informační záznamník, který má každý a můžeme ho kdykoli použít. Saja ale jasně řekla, že budeme psát na papír. Vzkaz ve věži byl také na papíru. Třeba to má nějaký důvod, který ještě neznáme.

Lehl jsem si do postele a začal psát svůj seznam podivných událostí. Kdy to začalo? Usilovně jsem se snažil utřídit si vzpomínky a myšlenky... Asi tehdy hledáním té nejvyšší budovy.

Můj seznam vypadal takto:

* Před dvěma měsíci

- Hledali jsme nejvyšší budovu (a získali volný čas ve vizualizéru).
- Snažili jsme se dostat se do vizualizéru pro dospělé.
- Před vizualizérem pro dospělé jsem se srazil s divným mužem. Říkal nám šeptem, že tam ještě nemůžeme, jako by věděl o našich plánech. Když odcházel, uložal nám, že máme být ticho, pak se dveře otevřely.
- Dostali jsme se do vizualizéru pro dospělé (naucili jsme se ho ovládat a spojit se s proudem vědění).
- Našli jsme nejvyšší budovu na planetě a zjistili, že je v bloku nula, o kterém nejsou žádné dostupné informace. Dále jsme našli tajný teleportovací kruh pro cestu do věže.
- Pomocí tajného teleportovacího kruhu – fontány v parku – se nám podařilo dostat nahoru do věže v bloku nula.
- Nahoře ve věži nic nebylo, jen fascinující výhled na planetu i do vesmíru.
- Do věže jsme chodili skoro každý druhý den a sprádali teorie, proč tady věž je a proč je tak jiná než cokoli, co známe. Zásadní otázka byla, jestli Jaos o tomto místě ví. Kdyby o něm věděl, proč by o něm v proudu vědění nic nebylo? A pokud o něm Jaos neví, což je těžko představitelné, tak proč tu ta věž je? Pochází od našich předků a byla zapomenutá? Nebo je to něco, o čem nemá nikdo vědět? Ale proč?
- Nenašli jsme žádný jiný východ z věže. Když jsme ve věži a vstoupíme do kruhu, hned se bez zadání místa ocitneme v naší fontáně v parku. Je z věže cesta někam jinam?

* Před měsícem

- Ptal jsem se v historickém kroužku na minulost (ne tu dávnou, ale tu celkem nedávnou). Nedostal jsem uspořádanou odpověď, a tak jsem se tajně vypravil do proudu vědění.
- V proudu vědění jsem zjistil, že moje otázka souvisí s „dobou temna“ a k informacím není přístup.
- Do sálu vědění přišla neznámá osoba a já se schoval až úplně na konci sálu. Kdo to tam přišel?
- Neznámý na někoho asi čekal a mysltel si, že tam ten někdo už je. Kdo to měl být?
- Neznámý šel můj směrem a za mnou se ve stěně otevřel otvor, do kterého jsem se mohl schovat. Kde se tam vzal?
- Viděl jsem postavu neznámého přes mřížku. Měla na sobě nějaký hnědý oděv. Nebo nějaký jiný tmavý. Připadal mi historický.
- Postava odešla a já se propadl někam do neznáma. Asi nějakým potrubím.
- Nevím, kde jsem se ocitnul, ale byli tam Jaosovi pomocníci a něco jsem cítil, jako nějaké jídlo. Bylo to někde daleko od našeho bloku.

Odložil jsem tužku a pročítal seznam. Byl jsem spokojen. Zdálo se mi, že všechno důležité je tam. Papír jsem pečlivě přeložil a schoval do škvíry pod postel. Jen ho ráno nesmím zapomenout. Co asi napíše Saja? S tou otázkou jsem usnul.

Druhý den ráno jsem se rychle nasnídal. S maminkou jsem se domluvil, že půjdu až na odpolední kroužky a dopoledne budu se Sajou pracovat na našem projektu. Máma souhlasila. Věděla, že stále řešíme různé projekty a máme dovoleno na nich pracovat podle nálady, jen o tom musí vědět rodiče. Vydal jsem se hned do parku.

Byl jsem tam o něco dřív, ale nečekal jsem ani minutu a Saja tam byla také.

„Máš seznam?“ byla její první věta.

„Mám!“ opáčil jsem. „Tady nebo ve věži?“

„Radši tady, ještě mi došlo, že se někam musíme zastavit.“

„A co projekt do matematiky?“ zeptal jsem se s obavami.

Saja řekla, že řešení už má. To bylo dobře, protože já se na to zatím ani nepodíval. „Ty to zpracuješ do vhodné podoby,“ dodala, abych si snad nemyslel, že to celé zůstane na ní.

Pak jsme prohlíželi naše seznamy. Zjistil jsem, že Saja má pár věcí, o kterých jsem nevěděl, nebo na ně zapomněl. Byla to především její samostatná cesta do věže a nález zprávy na papíře. Zpráva ležela uprostřed kruhu, když se do věže tehdy Saja přenesla.

„To ji tam nemusel nikdo dávat. Mohl ji klidně transportovat odkudkoli,“ přemýšlel jsem nahlas.

„To jo,“ souhlasila Saja.

Koukali jsme na své seznamy a nevěděli jsme, co s nimi dál.

„Kams to chtěla jít?“ přerušil jsem ticho.

„Říkala jsem si, co vlastně víme o Jaosovi. Všichni ho bereme jako všudypřítomného, mluvíme o něm, obklopují nás jeho pomocníci. O všechno se tady stará, všechno udržuje, všechno díky němu funguje. S někým prý Jaos přímo hovoří... Ale kdo to je? Jak vypadá?“

Začalo mi pomalu svítat: „Ty chceš jít do chrámu víry? Za jedním z dvanácti? Ty myslíš, že bude vědět něco víc?“

Saja přikývla a dodala: „A je vázán mlčenlivostí, takže s ním můžeme mluvit otevřeně.“

„Ty bys mu věřila? To si piš, že se to pak hned dostane k Jaosovi!“ rozlobil jsem se.

„Já bych mu věřila! Proč taky ne!“ odsekla podrážděně Saja.

To mě rozzlobilo ještě víc. „Tak to je pěkná blbost! Měli bychom jít do věže a tam hledat cestu dolů,“ trval jsem si na svém.

„Jestli nejdeš, tak půjdu sama,“ řekla na to Saja a zvedala se z lavičky.

„Tak si jdi, já zatím najdu tu cestu.“

Saja se už ani neotočila a zmizela za stromem. Trochu mě to zamrzelo, měl jsem asi jít s ní, ale taková blbost! Jak ji to mohlo napadnout!

U nás je totiž velká skupina lidí, kteří si myslí, že je nad námi něco jako nadpřirozená bytost, jakýsi bůh, kterého někteří ztotožňují s Jaosem. V každém bloku je velká budova, kde se tito lidé schází a poslouchají nějaké povídání od jednoho z dvanácti. Je to prý takový starý moudrý muž, kterého všichni uznávají. Na celé planetě je prý jen dvanáct těchto mužů.

Nikdy by mě nenapadlo, že Saja patří k těmto „uctíváčům“. U nás doma k nim tedy nepatří nikdo... A třeba k nim nepatří. Třeba se tam chce jen něco dozvědět. Kdyby chodila do kroužku historie, věděla by, že uctívání bohů v dávných dobách bylo vždy prospěchářské a vedlo k mnoha válkám a utrpením. Bohové v naší civilizaci přece už dávno nemají žádný smysl... Na druhou stranu je pravda, že ten chrám je veliký, a tak tam asi chodí hodně lidí. Ale nikde venku se to neprojevuje. Kdo ví, co tam vlastně dělají...

Byl jsem ve věži a snažil se najít cestu do posledního patra pod věží. Mokrát jsem absolvoval cestu do fontány a zpět, přičemž jsem se snažil něco změnit. Nějak zadat místo, na které se chci dostat. Všechno ale bylo marné. Nakonec jsem si lehnul ve věži na zem a pozoroval daleké obzory. Pak jsem usnul... Najednou jsem se vzbudil.

„Co blázníš?“ ptala se Saja.

„Já že blázním?“ odpověděl jsem otázkou.

„No, jen jsem se tě dotkla a tys začal křičet, že nic nevíš a ať tě nechám na pokoji!“

„Opravdu? A nemáš vidiny?“

Saja se ušklíbla: „Kdyžtak slyšiny! Ne, nemám vidiny ani slyšiny. Ale mám něco jiného!“

Držela v ruce řetízek a na něm nějaký přívěšek. Hotová starožitnost. Natáhla ruku a podávala mi ho. Byl docela těžký. Byl také hladký a úplně průhledný. Vypadal jako kus skla.

„Kdes to vzala?“ zeptal jsem se a úplně zapomněl na naši roztržku na lavičce u fontány.

„Byla jsem tam, kams nechtěl jít. A představ si, nikomu jsem nic nemusela říkat. Jak ses bál o prozrazení našich záhad. Bylo to zbytečné. Jen jsem vešla dovnitř, přistoupil ke mně jeden člověk, kterého znám, a řekl mi, že na mě už čeká. Pak mě odvedl za ním.“

„Za kým?“ zeptal jsem se, protože zvědavost převážila sklony k opětovné roztržce.

„No za jedním z dvanácti. On mi řekl, že věděl, že přijdu, a dal mi tenhle přívěšek. Když jsem na něj asi hodně překvapeně koukala, dodal, že víc neví a nemůže mi nijak pomoci. Že musíme hledat cestu a věřit, že co děláme, je správné. Pak řekl, že mám jít a neotáčet se. Bylo jasné, že je to všechno. Otočila jsem se a odcházela, ale nedalo mi to a trochu jsem natočila hlavu. Viděla jsem ty dva muže. K nim přistoupil třetí. Byl to ten, do kterého jsi narazil před vizualizérem!“

„Cože? To přece nemůže být náhoda! Ale jak to, že ti cesta sem trvala tak dlouho. Slunce už je nahoře.“

„To není důležité,“ řekla Saja. Ale já jsem naléhal dál. „Byla jsem na tebe naštvaná, žes se mnou nešel. Seděla jsem v parku a čekala, že se objevíš. Pak jsem to ale už nevydržela. A ty si tady klidně spíš... Všimnul sis ale ještě něčeho? Něčeho v tom mém vyprávění?“

Nevěděl jsem, kam Saja míří.

„No, jeden z dvanácti mluvil v závěru v množném čísle. Jako by to platilo nám oběma.“

„Hmm,“ zamyslel jsem se, „to je jasné, jestli jsou v kontaktu s tím člověkem, do kterého jsem vrazil, musí o nás obou vědět. Musíme si dávat pozor, jestli nás někdo nesleduje.“

„Ale proč?“ namítala Saja, „proč by nás sledovali a pak mi dali ten přívěšek?“ Už zase seděla s koleny pod bradou a oči měla zavřené.

„K čemu to může být?“ snažil jsem se nahlas uvažovat.

Otevřela oči. „Třeba je to něco jako klíč, ne?“

„Klíč ke kruhu?“ zeptal jsem se a vyrazil do středu místnosti. Saja se rychle zvedla a doběhla do kruhu ještě dříve než já.

Koukal jsem na ni, jak stojí uprostřed a nic se neděje. Nebyla hned automaticky přenesena do fontány.

„Klíč,“ řekli jsme současně. Vstoupil jsem do kruhu a postavil se vedle Saji.

„Tak další neznámé místo,“ řekl jsem a podal Saje ruku.

Chytla ji a řekla: „Poslední patro pod věží.“

Kupodivu se neaktivoval teleport, ale celý kruh začal velkou rychlostí klesat kamsi dolů. Kolem nás proudil vzduch tak rychle, že nám čechrал vlasy. Asi jsme nejdříve oba křičeli strachy, ale pak se nám to začalo líbit. Otvor nad námi již nebyl vidět a najednou se kruh zastavil. Všude kolem byla tma.

Vykočili jsme společně do tmy a z ničeho nic se rozsvítilo. Prostora, ve které jsme se ocitli, byla obrovská. Stálo tu mnoho velikých pravidelně rozmístěných hranolů. Zdálo se, že světlo přichází odevšad. Mezi hranoly byl volný prostor a tvořil úplné ulice. Vydali jsme se jednou z ulic. Hranoly se přitom pomalu rozestupovaly do kruhového tvaru. Před námi bylo kruhové „náměstíčko“. V jeho středu stála menší

krychle, velká asi jako stůl. Zůstali jsme stát a neodvažovali se přistoupit blíž.

A najednou se ozval hlas: „Pojďte blíž!“ Zněl ze všech stran. Poslechli jsme. Zamířili jsme do středu ke krychli. Z druhé strany se blížila třetí postava. Když jsme byli blíž, poznal jsem v ní muže, do kterého jsem tehdy narazil. Všichni jsme se zastavili uprostřed u krychle. Muž si nás pozorně prohlížel.

„Jaká byla cesta sem dolů?“ zeptal se.

Zareagoval jsem první: „Trochu nezvyklá.“

„To ano,“ usmál se a pokračoval, „tušíte, proč jste tady?“

„Našli jsme vzkaz, že potřebujete pomoc,“ odpověděla Saja. „Jakou pomoc potřebujete? A kdo vlastně jste?“

„Není důležité, kdo jsem, ale to, že potřebuji vaši pomoc.“

Saja se na něj upřeně dívala a zeptala se: „Ty jsi Jaos?“

„Co myslíš?“ opětoval otázku muž.

„Myslím, že Jaos nemůže být jedna osoba, když je všude. Ale proč by na sebe nemohl vzít podobu jednoho člověka? Myslím, že jsi Jaos.“

Čekal jsem, že se muž začne smát, nebo udělá něco, co vyvede Saju z omylu. Ale on to neudělal. Klidně vysvětloval: „Nejsem Jaos. Jsem ale jeho součástí a on je součástí mne.“

To znělo jako nějaká slovní hříčka, která mi nebyla jasná. Co mi ale jasné bylo, že celou dobu o nás Jaos musel vědět a věděl i o věži.

Muž pokračoval: „Poslední dobou se tu začaly dít podivné věci, které mě zneklidňují. Až do nedávna měl Jaos kontrolu nad vším, co vás obklopuje.“

„Měl?“ skočila mu do řeči Saja.

„Ano, měl. Začala se objevovat různá místa, která jsou na určitý krátký okamžik Jaosovi nedostupná. Ztratí nad nimi kontrolu a tím pádem neví, co se tam odehrává. To ho znepokojuje. A proto potřebujeme pomoc.“

„Ale jak můžeme Jaosovi pomoci?“ zeptal jsem se.

„Musíte použít dávnou primitivní techniku k tomu, abyste zjistili, proč dochází k těm podivným událostem a kdo za nimi stojí.“

„Co je to technika?“ chtěla vědět Saja.

„Ve vašem případě jde o ovládnutí jednoduchého stroje, který vám umožní dostat se do míst, kde by to pro vás samotné bylo nebezpečné. Protože jde o techniku dávnou, nebude ji možné dnešní technikou tak snadno ovlivnit. A právě to je pro nás důležité.“

„A co je to tedy ta technika?“ nedala se Saja.

Byl jsem rád, že tyto otázky pokládá ona a ne já, i když mě napadaly skoro ve stejném okamžiku, co je Saja vyslovovala.

„Vše, co vás dnes obklopuje, je technika. Vy jí tak ale neříkáte. Už dávno jste takové výrazy jako technika, stroj nebo robot zapoměli. Vše kolem vás je z miniaturních strojů, které se skládají do větších celků. Jsou schopny vytvořit cokoli kolem vás. Jsou to Jaosovi pomocníci, jsou to stromy, jsou to budovy, je to vše kolem vás a vše je součástí Jaose.“

Teď jsem se osmělil já: „Takže když jsem byl v sále vědění, tak Jaos neviděl, co se tam děje?“

„Přesně tak. Sál vědění je jedno z těch míst, kde k výpadkům kontroly dochází. Tam byste měli asi začít.“

„Ale jak máme začít?“ ptala se zase Saja.

„Musím porušit jeden ze zákonů, který mi byl dán při mém stvoření,“ řekl muž.

„Doba temna,“ vykřikl jsem, „souvisí to s dobou temna, že ano?“

Nyní byl muž překvapený. „Jak víš o době temna?“

„Narazil jsem na ni v proudu vědění.“

„Zajímavé,“ zamyslel se, „ale to, co vám dám, není z doby temna. Používaly to děti před tím, než doba temna přišla.“

Je to stavebnice autonomního stroje. Když ho pochopíte a ovládnete, pomůže vám při pátrání.“

Na krychli mezi námi se objevila krabice s několika kresbami a nápisem „LEGO Mindstorms NXT“.

„Kde se to tu vzalo?“ zeptal jsem se a prohlížel jsem si krabici.

„Dokážu zhmotnit jakoukoli věc, kterou mám v informační databance. Ale nedokážu vás naučit se stavebnicí pracovat. Proto musím porušit jeden ze zákonů. Vytvořím pro vás kanál minulosti. Tak si budete moci vyměňovat informace s dětmi, které se v minulosti právě učí se stavebnicí zacházet. Jejich zkušenosti pak můžete využívat při svém pátrání.“

„Jak vypadá kanál minulosti?“ vyzvídala hned Saja.

„V kupoli teď máte speciální terminál, kterým můžete ke kanálu minulosti přistupovat. Kanálem můžete poslat zprávu do speciální schránky, které tehdy říkali e-mail. Podobným způsobem si budete moci zprávy vyzvednout.“

„A kdy máme začít?“ chtěl jsem vědět.

„Čím dříve, tím lépe. Dávejte ale pozor! Nic z toho, co jsem vám pověděl, nesmíte prozradit. Je to naše Velké tajemství! A teď už se musíte vrátit.“

Vzal jsem krabici se stavebnicí a oba jsme se otočili k odchodu.

„Sjaosem! A přeji hodně zdarů!“ ozvalo se za námi.

„Zvláštní pozdrav,“ pomyslel jsem si. Pak jsem se ještě otočil: „Uvidíme se ještě?“

„Ne, má existence skončí s vytvořením kanálu minulosti. Ale Jaos tu bude stále s vámi. Pamatujte si, že on potřebuje vaši pomoc a pokud bude moci, bude vám ve všem nápomocen. Je všude kolem vás.“

Pak jsme došli zpět ke kruhu a ten nás vyvezl nahoru do kupole. Přibylo tu několik věcí. Byl tu stůl a na něm po-

divný terminál. O kus dál pak ještě jeden stolec. Na něj jsem položil krabici se stavebnicí.

„Taleku!“ vykřikla najednou Saja, „u nás už je večer! To bude vysvětlování...“

Rychle jsme se přenesli do fontány a vydali se s obavami domů.